

اطلاعیه کمیته مرکزی حزب کمونیست ایران بمناسبت اول ماه مه روز جهانی کارگر (2009)

امسال در شرایطی به استقبال اول ماه مه، روز همبستگی مبارزاتی و انترناسیولیستی طبقه کارگر می رویم که نظام سرمایه داری در سطح جهان با یکی از گسترده ترین بحران های تاریخ خود دست بگریبان است.

این بحران که از ماهیت ذاتی نظام سرمایه داری ناشی می شود، اگر چه ابتدا در ورشکسته شدن بانکها و سقوط بازار سهام بروز پیدا کرد، اما بسرعت در عرصه تولید نیز خود را نشان داد و با رکود و تعطیلی شمار زیادی از مراکز تولیدی و بیکارسازی های بین المللی، فقر و بیکاری و ناامنی بیشتر برای اکثریت ساکنان روی زمین، کاهش دستمزدهای واقعی طبقه کارگر و کاهش قدرت خرید مردم در کشورهای مختلف جهان، ابعاد ویرانگر خود را هر چه بیشتر نمایان ساخت. امروز در حالیکه جهان غرق ثروت و نعمت است، اما کارگران و اکثریت مردمی که تولید همه نعمات زندگی محصول کار و تلاش بی وقفه آنهاست از آن محروم اند. بدین ترتیب این بحران بار دیگر جامعه بشری را در مقابل این تضاد مسخره قرار داده است که تولید کنندگان در نتیجه رشد بار آوری نیروهای مولده هر روزه بیشتر از روز قبل قدرت خریدشان پائین میآید و توده عظیم محصولات تولید شده نیز مصرف شان کاهش پیدا می کند.

این بحران و ورشکستگی اقتصادی، در عین حال ورشکستگی سیاسی و ایدئولوژیک نظام سرمایه داری را نیز برملا کرد، با خود پایه های نتولیبرالیسمی که از دهه هشتاد قرن گذشته به پشتوانه ایدئولوژیک نظام سرمایه داری تبدیل شده بود را فرو ریخت و تمام پرنسپ ها و قانونمندیهای سیستم تولید مبتنی بر رقابت و بازار آزاد را رسوا کرد و به زیر سؤال برد.

بحران اقتصادی جاری علیرغم دشواریها و محدودیت هایی که از طریق گسترش فقر و بیکاری، به مبارزه طبقه کارگر تحمیل کرده است اما در همانحال زمینه های عینی گسترش مبارزه و اعتصابات توده ای طبقه کارگر را فراهم آورده است. اعتصابات و اعتراضات میلیونی طبقه کارگر و حقوق بگیران فرانسه در برابر طرح دولت برای مقابله با بحران، اعتراضات و اعتصابات کارگری در یونان، آلمان، ایتالیا و دیگر مراکز سرمایه داری جهان نشان از آن دارد که طبقه کارگر در برابر حملاتی که به زندگی و سطح معیشت او تدارک دیده شده است، دست روی دست نمی گذارد و ضد حمله خود را سازمان می دهد.

این بحران اقتصادی، ورشکستگی سیاسی و ایدئولوژیک بورژوازی، و رشد جنبش اجتماعی طبقه کارگر، زمینه های عینی و ذهنی تعرض و پیشروی جنبش سوسیالیستی را فراهم آورده اند. اگر در سال 1990 ایدئولوگ های سرمایه داری به کمک ژورنالیسم اجیرشان به دروغ و به ناحق سرمایه داری دولتی را که در کشورهای اروپای شرقی حاکم بود، سوسیالیسم نامیدند و سقوط آن را شکست و سقوط سوسیالیسم معرفی کردند و با سرمستی پایان تاریخ، ابدیت نظام سرمایه داری و شکست بال های سوسیالیسم را اعلام کردند، و از این راه شرایط دشواری را به فعالیت کمونیستی تحمیل کردند، اینبار نوبت طبقه کارگر و جنبش سوسیالیستی این طبقه است که با اعلام ورشکستگی اقتصادی، ایدئولوژیک، سیاسی و اخلاقی بورژوازی و اعلام بی کفایتی این طبقه در اداره جامعه، خود را برای تعرض به سرمایه داری در کلیه زمینه ها آماده کند.

اگر طبقه کارگر گذر کردن از این بحران را به بورژوازی و راه حل هایش واگذار کند، در این صورت طبقه سرمایه دار با تحمیل فقر و سیاه روزی بیشتر به اکثریت آحاد جامعه، با تحمیل بربریت و سلب امنیت از زندگی انسانها و از کل جامعه بشری، سرانجام متمرکزتر و حریص تر شرایط ادامه حیات خود را برای یک دوره دیگر فراهم خواهد ساخت. اما در مقابل، مبارزه سوسیالیستی و انقلاب اجتماعی آن مسیری است که میتواند طبقه کارگر را هم از عوارض ویرانگر این بحران و از شر نظام سرمایه داری و بحرانهایش رها سازد و هم سرانجام این نظام را نیز چون نظامهای گذشته به گورستان تاریخ بسپارد.

طبقه کارگر ایران در این شرایط و موقعیت جهانی است که به استقبال اول ماه مه می رود. بحران جهانی سرمایه داری از طریق کاهش قیمت نفت، بطور سریع و مستقیم بحران اقتصادی دیر پاتر رژیم جمهوری اسلامی را تشدید کرده است. رژیم می خواهد با تشدید تعرض به سطح معیشت و سفره بی رونق افشار تهیدست جامعه وضعیت نابسامان اقتصادی خود را سرو سامان دهد. اکنون که در آستانه اول ماه مه قرار داریم، ضروری است که کارگران کمونیست و پیشرو این موقعیت را دریابند و نگذارند که سرمایه داری ایران و جناح های مختلف رژیم جمهوری اسلامی با پا گذاشتن بر شانه های طبقه کارگر، خود را از گودال این بحران رها سازند و به قیمت خانه خرابی و به تباهی کشاندن زندگی میلیونها خانواده کارگری سود آوری سرمایه های خود را تامین کنند.

چنین نیازی است که طبقه کارگر را به اتحاد و همبستگی، به نمایش شکوهمند قدرت طبقاتی در مقابل سرمایه داران و دولتشان در روز اول ماه مه فرا می خواند. کارگران پیشرو و کمونیست، تشکل ها و نهادهای کارگری برای سازماندهی این صف آرای طبقاتی در همانحال که بخش اصلی انرژی خود را برای به میدان آوردن کارگران مراکز بزرگ صنعتی متمرکز می کنند، اما نباید هیچکدام از بخشهای طبقه کارگر ایران را فراموش کنند.

برگزاری شکوهمند اول ماه مه می تواند تاثیرات ماندگاری بر فضای سیاسی جامعه داشته باشد، از این رو ضروری است که نه تنها فعالین کارگری بلکه فعالین سوسیالیست و پیشروان جنبش زنان و جنبش دانشجویی، مبارزان و فعالین دفاع از حقوق کودکان نیز برای هر چه شکوهمند تر برگزار کردن اول ماه مه آستین ها را بالا بزنند. این تلاشها می تواند گامی در جهت عمیق تر کردن پیوند جنبش های پیشرو و رادیکال اجتماعی با جنبش کارگری باشد.

روند رو به رشد اعتصابات و اعتراضات کارگری در سالهای اخیر بیانگر این واقعیت است که جنبش کارگری ایران ظرفیت و توان این را دارد که در روز اول ماه مه قدرت اتحاد و همبستگی طبقاتی خود را بنمایش بگذارند. کارگران کمونیست، تشکل های فعالین کارگری، سندیکاها و دیگر نهادهای کارگری علیرغم اختلافاتی که با هم دارند لازم و ضروری است که برای سازماندهی نمایش اتحاد طبقاتی کارگران در اول ماه مه با هم همکاری و اتحاد عمل داشته باشند. منافع طبقاتی کارگران در مقابل سرمایه داران و دولتشان این نوع اتحاد عمل و همکاری ها را ضروری ساخته است، باید عملا نشان دهیم که هیچ منافعی جدا از منافع طبقه کارگر نداریم.

باید در روز اول ماه مه به طبقه سرمایه دار و رژیم حامی آنها اعلام کرد که آنها نمی توانند با تحمیل بار سنگین بحران بر دوش طبقه کارگر خود را از گرداب آن نجات دهند، باید اعلام کرد که مبارزه برای افزایش دستمزدها متناسب با سطح تورم واقعی ادامه دارد، ضروری است که در این روز بار دیگر بر خواستههای محوری طبقه کارگر ایران که می تواند مبنای یک قانون کار دمکراتیک باشد، تاکید شود. لازم است که خواست آزادی فعالین کارگری در بند وسیعا طرح گردد. ضرورت تمرکز نیرو و مبارزه برای ایجاد تشکل های طبقاتی کارگران مورد تاکید بیشتری قرار بگیرد.

زنده و گرمی باد اول ماه مه
پیش بسوی ایجاد تشکل های طبقاتی و توده ای کارگری
زنده باد آزادی، برابری، حکومت کارگری

کمیته مرکزی حزب کمونیست ایران
آوریل 2009
ار دیبهشت 1388